Temps Pasqual - Cinquè diumenge

Per Administrador el dg., 22/05/2011 - 09:00

Ac 6,1-7
1 Pe 2,4-9
Jn 14, 1-12

Avui, seguint les lectures de l'Evangeli de Joan d'aquest temps pasqual, ens trobem amb un evangeli que ens vol ajudar a viure tres verbs que poden articular la nostra vida personal i de cristians/es: els verbs 'confiar', 'conèixer', i 'fer les obres del Crist'. Però abans, situem el context d'aquest passatge preciós de Joan: hem de recordar que es troba en els capítols que venen a ser com el 'testament de Jesús', el testament espiritual que Jesús fa en el discurs de comiat, i que Joan situa en el darrer sopar de Jesús. Situem-nos, doncs, en aquest moment tan dramàtic i alhora on l'amor de Jesús es manifesta amb la màxima puresa, doncs és el moment del seu lliurament total, com diu sant Joan a l'inici de tot aquest passatge: "Jesús, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem." I tant! És des d'aquest amor portat a l'extrem, que ens parla avui, que ens parlade: 'confiar', de 'conèixer', i de 'fer les seves obres'... **Confiar**Així doncs situats en aquest moment de màxima intimitat amb Jesús, les seves paraules tenen més força: "que s'asserenin els vostres cors. Confieu en Déu, confieu en mi". En les diverses vicissituds de la nostra vida, nosaltres també ens podem trobar angoixats, preocupats, des-angelats... Jesús sap què és això: a Getsemaní patirà també aquesta experiència humana tanprofunda. Jesús ens parla, doncs, des del coneixement de la nostra realitat. Ens parla des del coneixement del més íntim de cadascú de nosaltres. Per això ens diu, a cau d'orella, aquest: "que els vostres cors s'asserenin: confieu en Déu, confieu també en mi"...Penso que els cristians estem convidats a no minimitzar els patiments que experimentem, ni tampoc a aplicar l'estratègia de l'estruç, que amaga el cap front les dificultats pròpies o pitjor, dels altres. No. Més aviat, se'ns convida avui a viure una dimensió difícil, potser, però essencial: la confiança. I és que, en realitat, l'experiència de fe, què és sinó *confiança,* confiança en Déu, en les seves promeses de vida i de proximitat a les nostres vides? Doncs bé, avui veiem com Jesús ens convida a confiar, però no ho fa de manera abstracta, sinó que ens fa una promesa ben gran: "tornaré i us prendré a casa meva". Ell es compromet amb nosaltres, amb les nostres vides. Fa un compromís de proximitat: "tornaré, us prendré...". Potser podem avui revisar com vivim aquesta confiança, i si estem atents: si tenim els ulls, les orelles i el cor ben oberts per adonar-nos d'aquesta presència propera i encoratjant del Senyor ressuscitat en nosaltres, en el nostre dia a dia. Com diu sant Ignasi en els Exercicis Espirituals, "considerar cómo Dios trabaja y labora por mí en todas cosas criadas sobre la haz de la tierra". I és que convé, potser, que vegi com en a meva vida hi ha una història d'amor fonamental que sustenta tota la realitat, tota la meva vida, la meva història... Una història d'amor fonamental que ve de part d'aquest Déu proper, i que es concreta en tants gestos concrets d'amor que he pogut viure al llarg de la meva vida. I també en aquesta setmana, en aquestdia d'avui. El que cal, per veure-ho, és 'entrenar' els ulls del cor per veure-ho cada cop més. I serà llavors quan podré començar a viure en la confiança que fonamenta la nostra fe i la nostra relació amb Jesús. **Conèixer el Crist**La segona paraula és "conèixer". Jesús diu a Felip: "fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes?". Paraules que tenen un cert to de tristor, doncs efectivament, amb tantes coses viscudes junts, tantes vivències compartides, tantes confidències xiuxiuejades a caud'orella... ¿com és que no has arribat a conèixer el meu cor?, sembla dir Jesús...La majoria de nosaltres segurament tenim també una llarga història viscuda fent camí amb Jesús. Avui se'ns fa una crida a repassar la nostra pròpia història compartida amb Jesús. I sobre tot, del que es tracta és de veure què em diu aquesta història sobre Jesús, sobre el seu cor, sobre la seva relació amb el Pare, sobre el seu amor als homes i dones del nostre món, sobre l'amorincondicional que em té... Avui aquest evangeli ens convida, potser, a prendre'ns una estona senzilla però cordial per recordar, per fer-nos conscients d'aquesta història d'amor del Senyor cap a mi. I podem veure si així el nostre coneixement intern, personal i afectuós de Jesús es fa més gran, i ens porta a estimar-lo més i a seguir-lo amb més fidelitat i cordialitat... **Fer les obres del Crist**Finalment, la darrera paraula que podem subratllar avui és aquest 'fer les obres del Crist'. Sí, és ben agosarat, però el Senyor avui ens fa aquest testament, aquesta promesa tan impensable: "us ho ben asseguro: qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i encara en farà de més grans". Sí, sona fort, certament! Però no hem de pensar en 'obres més grans' en termes de prodigis o coses que criden l'atenció. No: es tracta de que allò que fem, ho fem 'segons els criteris i l'estil de Jesús'. Es tracta de que el que fem, ho fem amb més amor, més fraternitat, més cordialitat sense protagonismes... Com deia un monjo que va estar a les muntanyes del Marroc, entre els berbers: "en acabar el dia, tot el que hauríem de preguntar-nos és: he fet avui el que Jesús hauria fet? He dit avui el que Jesús hauria dit?..." Que Ell ens ajudi, doncs, a confiar cada dia més en Ell; que ens ajudi a conèixer més aquest Jesucrist que és vida de la nostra vida, que fa via amb nosaltres; i que ens ajudi a fer obres com les seves, en el nostre dia a dia, des de la senzillesa humil però sobre tot des d'un amor sense límits. Que així sigui.